Cinema verite - Tři dny na břiše

Nejvíc snad ženskou poníží,
když sedí v kině sama
a okolo se muchlaj sextáni.
Pletou si Karlín s Paříží,
já šustím s hašlerkama,
chci přehlušit to věčný hekání.

Na plátno koukám, nevidím
francouzský melodrama,
kde Delon Kardinálku nahání.
V duchu si pouštím vlastní film,
ten starej, s titulkama
cinéma-vérité o zkalmání.

R: Někdy to, páni, zabolí pod medailonkem od mámy,
   někdy to jenom trochu tlačí vzadu za víčkama,
   někdy mě k blbýmu úsměvu červený víno omámí,
   a jindy na mě v noci zívá velká černá tlama.

Ten poslední, ten miloval
svíčkovou s brusinkama
a hrozně potrpěl si na prádlo.
A šišlal, když mi sliboval:
?teď už nebudeš sama,?
pak vyčet mi, že jsem stroj na žrádlo.

Sbalil kufry (a uherák),
a zmizel za horama,
asi mu z mojí lásky vyhládlo.
Do noci, deště, jenom tak,
není to žádný drama,
snad pokaždý to takhle dopadlo.

R: Někdy to?

První, kulisák z divadla,
kde elévkou jsem byla,
vypil si mě jak kafe z eráru.
Úplně jsem mu propadla ?
měl půvab krokodýla ?
já nadšeně mu vběhla do spárů?

Pak přišla nová naivka,
a tak jsem postoupila
k důstojnějšímu repertoáru.
Teď lustr, ne už zářivka
mý oči oslepila,
když režisér se dostal do varu.

R: Někdy to?

Co bylo dál? Už vzpomínám
jen na pár pololásek,
který mi kolem sukně prováły.
Na nesmělýho blondýna,
na Quida ? krále masek
na bráchy, co se pro mě poprali.

Teď sedím v kině předměstským

a cpu se hašlerkama,
a puberti mě k vzteku dohání.
Chci taky lásku! Ale s kým
mám šanci zažít drama?
Dejte mi šanci zažít zklamání!

R: Teď už to sotva zabolí pod medailonkem od mámy
a dlouho už to netlačilo vzadu za víčkama,
teď ne už víno červený, spíš kořalka mě omámí,
a kokain, ovšem. Pak už čeká velká černá tlama.